

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Μ. ΜΙΖΑΤΣΙ

ΤΟ ΚΑΜΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

ΡΕΙΣ ώρες μακριά απ' την πόλι Κοζέντσα της Καλαβρίας—στην 'Ιταλία—βρίσκεται ένα κατάφυτο βουνό, με άγριες τοποθεσίες και θαύτατες σκοτεινές χαράδρες.

Έπάνω σε μιά απ' τις χαράδρες αυτές και στα χείλη ακριβώς του φοβερού γκρεμού, που γάσκει δλοσκοτεινός, υπάρχουν και σήμερα ακόμη τα μαυρισμένα χαλάσματα ενός σπιτιού. Οί χωρικοί κι' οι θουνησίοι της περιφέρειας αυτής, τὰ δνομάζουν «Το Καμμένο σπίτι» και από πολλούς Καλαβρίους απ' την εξήχλαξη την εξής ιστορία,

θέρζους έχω άκούσει ίδια κι' απaráλλαξη την εξής ιστορία, σγεταική με τό σπιτι αυτό:

Πρό πολλών χρόνων, όταν ακόμη βασιλεύαν στη Νεάπολι και στη Σικελία οι Βουρβώνοι, ένα άμάξι πολυτελέστατο έτρεχε τό δρόμο που ένώνει τις πόλεις Κοζέντσα και Κατζαντάρο. Έπειδή νύχτωνε, τό άμάξι σταμάτησε στους πρόποδας του βουνού αυτού, κι' ό άμαξηλάτης πήδησε απ' τη θέσι του.

—Τι τρέχει, Τζιοβάνι; ρώτησε τότε μιά άνήσυχη φωνή, κι' ένα βασιάσιο κεφάλι νεαρής γυναικας ξεπρόβαλε απ' την πορτίερα του άμαξιού.

—Θ' άνάψω τό φανάρι, έξοχωτάτη! άποκρίθηκε ό άμαξηλάτης. Νυχτώσαμε τό κατσάβραχα αυτό, και...

Δέν πρόλαθε όμως ν' άποτελειώση τη φράσι του. Μιά όμάδα ώπλισμένων κι' άγριατών άνθρώπων πετά χθηκε απ' τις διπλανές θατουλιές. Οί ένσποιοι αυτοί κυκλώσανε την άμαξα και πρότειναν τὰ όπλα τους άπειλητικά!

—Μή φοβάστε, κυρία! ύψώθηκε τότε μιά φωνή μέσα στη σύγχυσι ύπό άκολουθήσε. Ό καπετάνιος μας δέν θέλει τό κακό σας, ούτε και τών άνθρώπων σας... Μονάχα άκολουθήστε μας φρόνιμα και δίχως φωνές!...

—Ένας απ' τούς ληστές, τότε, έξεψε τὰ όλογα του άμαξιού και κρατώντας τα απ' τὰ χαλινάρια, τὰ πήρε μαζί του κι' άνέβηκε τη δασώδη άμφορία. Δυό-τρεις άλλοι σκούτηξαν την άμαξα και την γκρέμισαν σ' ένα θάρρο κοντινό, για να μη μέινουν ίχνη όπιστα στο δρόμο. Κατόπιν, όλοι μαζί, έβδισαν προς τό λιθόκτιστο σπιτάκι, εκεί στην κορυφή του βουνού, στηρίζοντας με ίπποσιμό κι' άβρότητα την κατατρομαγμένη κυρία.

—Σέ λίγη ώρα, η νεαρή γυνάικα θρισκόταν όλομόναχη, σε μιά καιροούλα του σπιτιού. Ένα κερι, άναμμένο και κολλημένο σ' ένα ξύλινο τραπέζακι, φώτιζε άμφίβολα τη λιτή επίπλωσι αυτής της καιροούλας. Κι' ένώ η άμορφη αϊχμάλωτος κυττούσε όλόγουρα της, με τρομαγμένη περιέργεια, ένα δυνατό σφύριγμα την έκανε να σκירתήσει. Συγχρόνως, ήθημα θάρρο άντήχησε έξω στον διάδρομο, η πόρτα έννοιε άπτόμα και στο κατάφλι της φάνηκε ένας ψηλός κι' άγέραςος νέος, με μάτια φλογερά και μέτωπο πλατύ. Φορούσε τη γραφική Καλαβρέζικη ένδυμασία, και τό χέρι του άκουμποσε στην λαθή ενός κυρτού σαν γιαταγάνι σπαθιού.

—Έρρίκο!... Έρρίκο Μπαλμίνι!... ξεφώνισε με άπερίγραπτο τρόμο η νεαρή κυρία, δολείς-γνώρισε στο φως τό κεριού, την ύπερήφανη κι' ευγενική μορφή του νέου.

—Μάλιστα, κόμησσα ντε Φουκρέ!... άποκρίθηκε με πίκρα ό νέος. Είμαι ό Μπαλμίνι, όσο εϊσθε έσεις τώρα η άλλοτε θαρωνίς Σερράλτα!...

Στέναξε θλιθερά ό νέος, ένώ έλεγε τὰ λόγια αυτά, και προσήλωσε την οπιθόβολη ματιά του στην κατάχλωμη κόμησσα, με άνέγκραστη λατρεία.

—Καθήστε, έξοχωτάτη!... πρόσθεσε κατόπιν. Δέν έχω τό δικαίωμα τάχα ένας μελλοθάνατος ν' άντικρύσει για ύστερη φορά, την όννη ύπερσι που άγάπησε σταν κόσμο;... Μια άπό αυτές τις μέρες θα με μπλοκάρουν, έπιτέλους, τ' άποσπάσιμα και θα πάψω ν' άναπνέω... Μά μπορούσα ποτε να ξεμυχήσω, δίχως να σε δω; Τὰ δόντια μου θα δαγκώσαν την ψυχή μου, τότε, και θ' άρνούντουσαν να την άφήσουν έλευθερη να φτερουγίση!...

—Θέε μου, τρέμω! ψιθύρισε με άγωνία η κόμησσα ντε Φουκρέ! Τρέμω, Έρρίκο!... Μή μου μιλάς τόσο άπαίσια, Θεέ μου! Ό Μπαλμίνι σκούπιε τόν ιδρώτα που τούφερνε η ταραχή του και προχώρησε στο δωμάτιο, θηματίζοντας νευρικά. Τὰ καρπούλια έξω σφύριζαν κάθε τόσο συνθηματικά, η φλόγα του κεριού αγνότρεμε στην καιροούλα, κι' η κόμησσα έννοιωθε γοργό κι' όδυνθη στο στήθη της τό καρδιαχτύπι...

—Καταραμένοι Γάλλοι!... μουρμούρισε πένθιμα ό Μπαλμίνι.

Αυτοί με άνάγκασαν να θυγώ στο κλαρί... Έδικητής τών άπανθρωπιών τους εις όθρας τών χωριανών μου, κατάντησα ληστεργος για όλους τώρα... Κι' εκείνοι άκόμη πού ευεργετήθησαν απ' τό σπαθί μου, κι' εκείνοι άκόμη στέλνουν προδοτικά στα ίχνη μου τὰ άποσπάσιμα τών Γάλλων!... Μά... τί να τό κάνω τό κορμί μου πειά, όταν έσύ η ίδια μου ράγιος με την περιφρόνησι σου την καρδιά;...

—Άπλωσε τό χέρι της τρεμουλιαστά η κόμησσα, ίσως για να διαμαρτυρηθή. Μά θυμωμένος ό Μπαλμίνι, της έφριξε μιά βίαιη ματιά κι' εξακολούθησε με έξαφι:

—Δέν θέλω δικαιολογίες, κόμησσα ντε Φουκρέ!... Όσο άκόμη ήσουν η γλυκεία μου Μαρία, η κόρη του θαρώνου Σερράλτα, μπορούσες να μου πάρης και τη ζωή μου άκόμη, άν σου κάπνιζε να μου τη ζητήσης... Την ειχα στα χέρια μου, τη ζωή μου, την ώριζα, και με χαρά θα τη θυσίαζα για σενα... Μά η φταγή καρδιά μου δέν ήταν πειά δική μου... Την ειχα από καιρο χαρίσει σε σενα, σαν κάτι τό πιό πολύτιμο και ιερό απ' όσα ειχα... Τι σούφταιγε η καυμένη μου η καρδιά και την κομμάτιασε έπιτόλεια;

Δάκρυα ξεσά—τόφως, άραγε η λύπη;—ύγραιναι τώρα τα μάγουλα της κοήσης, τό βλάμμα της ίκετευτικό, προσήλωθηκε στην χλωμή μορφή του νέου, και τὰ χείλη της πρόφεραν άργα:

—Μά ήσουν ληστής πειά, Έρρίκο... Τί ήθελες να κάνω;... Τόσο ένω με τριγύριαν... Τὰ καλύτερα όνόματα της Γαλλικής και της 'Ιταλικής άριστοκρατίας... Πώς μπορούσα ν' άντισταθώ στο θέλγητρο του πατέρα μου;... 'Ημου δόνη... Άνυπερσπίστη... 'Ισα-ίσα, έσύ μ' έγκατέλιψες... Μ' έκανες να σ' αγαπήσω κι' ένώ με την καρδιά μου... Όταν έργόμουν τις σκοτεινές έκείνες νύχτες στο έρημο κίσκι τό κήπου, κι' έπεφτα με λαχτάρα στην άγκαλιά σου, δέν ήταν αυτό μιά θυσια μου για σενα;... Όλόψυχα σου παραδινόμουν τότε, κι' άν δέν λερώθηκε η τιμή μου, αυτό τό χρωστάω στον ευγενικό ίπποσιμό σου... Ό-στόσο όμως, σου άνηκα, τότε... Γιατί να μ' άφήσης και να γίνης ληστής;

Η χλωμάδα του Μπαλμίνι έβινε σαν νεκρική, τώρα. Τὰ λόγια της άγαπημένης του ήμερέσαν τη λύσσα του.

—Έγιναι ληστής για να χτυπήσω τούς καταραμένους Γάλλους; τράυλιος διατακτικά Πρωτίζουσα, εν' η άλήθεια, την πατρίδα, απ' την άσπρη μου για σενα... Μά κι' έσύ πάλι, δέν περιμενες λιγάκι;... Για τό πείσιμα μου παντρεύτηκες Γάλλο;

—Κι' αυτό τό πέσιες έξω, Έρρίκο!... άποκρίθηκε πού σταθερά τώρα η κόμησσα. Τί σούφταιγαν οι Γάλλοι;... Τόσους άδώνες τώρα, κυριαρχούν στα μέρη μας... Κατακτητά και κατακτημένοι γίναμε ένας λαός πειά... Μόνον έσύ έπιλοδόγησες να λυτρώσης την 'Ιταλία;... Πού ενει οι άλλοι που σε άκολουθήσαν στο πατριωτικό, με θεότρελλο διάθεθια σου;... Κι' άν παντρεύτηκα Γάλλο, έντως ειμαι η πρώτη;... Η δεύτερη;... Η έκταστη;... Η χλιωστή;... Κι' έσύ που ήσουν τότε, να με λυτρώσης απ' αυτόν τό γάμο;...

Ένα μούγκρισμα άπελπίσιος βγήκε απ' τὰ στήθη του νέου. Η σκληρή λογική ήταν με τό μέρος της άγαπημένης του, κι' ό Μπαλμίνι δέν μπορούσε παρά να την παραδεχτή.

Όστόσο, μιά άχρωμη έλίπδα ζωήρεψε τα βολά του μάτια. Έσκυψε τό κορμί του, και με φωνή σιγαλή, τρεμουλιαστή απ' τη λαχτάρα, ψιθύρισε άργα:

—Ό,τι κι' άν ένιαι, Μαρία μου, θέλω να τό ξεχάσω... Έ-χουμε καιρό άκόμη, για να ξαναγευθώμε την παλιά μας ευτυχία... Θέλεις να ζήσουμε μαζί;... Έλα, άγαπημένη μου... Έ-νας ύπόγειος δρόμος πού θρισκεται στο κατάφυτο τό σπιτιού αυτού, θα μάς βγάλει ίσα στο θάθος της χαράδρας... Κι' από κει, άπαρητηρητοι απ' όλους, θα θύουμε στην άκρογαλιά... Άντικρυ μας θήναι η Σικελία... Η ασφάλεια... Η ευτυχία... Θέ-λεις να φύγουμε για κει;

Τὰ μάτια του τώρα κρεμάστηκαν, με έκφρασι άπερίγραπτης ίκεσίας, στα χείλη της κοήσης. Νόμιζε κανένας, πώς περιμενε ν' άκούση απ' τὰ τρεμουλιαστά εκείνα χείλη τό θάνατό του η τη ζωή του. Κι' η Μαρία ντε Φουκρέ, σφίγγοντας με προσπάθεια τα πομεμένα απ' την άγωνία στήθη της, μουρμούρισε με φωνή ραγιωμένη:

—Έιναι πολύ άργα, άγαπημένη μου... Ένας τίμιος στρατιώτης, ό άνδρας μου, έμπιστευθηκε την τιμή και την ευτυχία του στο άδύναμα χέρια μου... Μπορείς όστόσο, και τη στιγμή αυτή την άκόμη άν βελήσης, να τὰ ποδοπατήσεις άσπλαχνα... Δέν σου

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Είνε τριμερὸν ὁ ἀγαπᾶς, βαρὺ τὸ νὰ μὴ σ' ἀγαποῦν. Ἀλλὰ χειρότερο ἀπ' ὅλα εἶνε τὸ νὰ μὴ σ' ἀγαπήσῃ ἡ ἀγαπημένη σου. Ἀναζωροῦν

Τὸ φρεσθεώτερο καὶ εἶνε ἡ γυναῖκα. Εὐφροσίνη

Κάθε γυναῖκα εἶνε πάντα πικρὴ συμφωνία γιὰ τὸν ἄνδρα, ἐκτὸς ἀπὸ δύο περιπτώσεις: "Ὅταν οἰχτή λιποθυμημένη ἀπὸ ἐρωτικό πάθος στήν ἀγκαλιά του κ' ὅταν πεθάνῃ. Παλλιδιά

Ἡ γυναικεὶα καρδιά εἶνε πάντοτε ἐγγυώμενον διὰ τὸν ἔρωτα, ὃν ἐπιπνέει καὶ σπανίως διαζέει ὡς ἐγγύχημα τὴν τόλμην τοῦ αισθηματιοῦ. Α. Ρ. Ραγκαβῆ

Ἡ γυναῖκα εἶνε δῶρο τοῦ οὐρανοῦ στὸν ἄνθρωπον. Λεγκουβέ

Ἡ γυναῖκα εἶνε εἰσιταβλήτη σὰν τὸν ἀέρα καὶ ἐλαφρὸν σὺν τῇ οὐχίῃ. Βάλτερ Σκώτ

Ἡ γυναῖκα ἦταν, εἶνε καὶ θὰ εἶνε πάντοτε γυναῖκα! Δηλαδή: πάντοτε ἀδύνατη, ἀνωάλη, φιλόδοξη καὶ ἄστατη. Βιργίλιος

Οἱ ὄρακοι τῆς γυναῖκα; γράφονται ἀπάνω στὴν ἄμμο. Ζήνων

Ὅταν ἡ γυναῖκα γίνει τριάντα χρόνων, τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ ξιζαίνει εἶνε ἡ ἡλικία της, κ' ὅταν γτάσει τὰ σαράντα, χάνει ὀλοσδιόλου τὸ μνημονικό της. Αναζωροῦν

Τὸν περισσότερον γυναικῶν ἡ φιλολογικὴ ἀπαγορεύσις εἶνε ἡ ἐμβροθὴς μελέτη τῆς μόδας. Μπωσέν

Ἡ καρδιά τῆς γυναῖκα εἶνε ἓνα κομμάτι οὐρανοῦ, ποὺ ἀταβάλλεται ἀκαταπαύστως, μέρα καὶ νύχτα. Βέροιν

Ἡ γυναῖκα εἶνε ὁ παράδεισος τὸν ἐρωτευμένον, τὸ καθαρὸν τῆρον τὸν σκεῖνον, ὁ Ἄδης τῆς ἀνθρωπότητος. Μωπασσάν

Λικαιότατα ἡ ἴθαξ ἔγινε ἔλασθη σ' ὄλο τὸν ὄραμον, γιατί ἔζησε σ' αὐτὴν μιὰ γυναῖκα πιστὴ στὸν ἄνδρα της. Μαντα Σταεῖλ

Ἡ γυναῖκα εἶνε γιὰ τὸν ζωγράφον μοντέλλο, γιὰ τὸν ματὸ ἀντισημειῶνον ἐξετάσιον, γιὰ τὸν χωρικό νοικοκυρὰ, γιὰ τὸν ἀπόμαχο τῆς ζωῆς νοσοκόμο, γιὰ τὸν φυσιολόγο φιλέτο, γιὰ τὸν λεπταίσθητο νέο ἄγγελος, γιὰ τὸν ποιητὴ ἄνθος, γιὰ τὸν Ἀνατολίτη ἑπιλοὺ καὶ γιὰ τὸν ἄγριο φοιτητὸν Σδο. Μπερσόν

Ἐλάχιστον γυναῖκες, ἡ οὗτοις προθήσις θὰ παντρευόντουσαν καὶ τὸν διάβολο ἀκόμη, ἀορεὶ νὰ ἦσαν σίγουρος πὺς εἶνε πλοῦσιος. Β.Ουγκὼ

Εἶνε παρατηρημένο, ὅτι ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα, ἡ γάτες, ἡ μίγες καὶ ἡ γυναῖκες ξεδοῦνον τὸν περισσότερον ζωὸν γιὰ τὴν τοιάετα τους. Α. Μερσέ

Θαμιάζομε μερικοὺς ἀνθρώπους, ἐπειδὴ μιλοῦν πολλὰς ὄρες γιὰ τὸ ἴδιο πράγμα, καὶ δὲν θαμιάζομε τίς γυναῖκες, ποὺ μιλοῦν ἀνάμεσα γιὰ τὸ τίποτε. Α. Ριγκὼ

Ἡ φιλάρεσκη ὅταν γεράσει δὲν φανερώνει οὔτε τὰ χρόνια ποὺ ἔχει, οὔτε τὰ δόντια ποὺ δὲν ἔχει λευά. Πιτισέν

Ἀλλοίμονο ἂν ἡ γυναῖκα παρουσιασθῆν ἰσὶ δεύτερη παρουσία μετὴ μορφῇ ποὺ ἔχουν τώρα. Τότε δὲν εἶνε καθόλου ἀπάνω νὰ μᾶς βάλουν σὲ πειρασμό καὶ μπροστὰ στὸν ἴδιο τὸ Θεό. Ἄγιος Ἀβγουστίνος

Τὸ ἀριστούργημα τοῦ Δημοκροῦ εἶνε ἡ γυναῖκα. Λεσσινὺ

Καλύτερα εἶνε νὰ βρίζεσαι ὀλοσδιόλου σὲ τὴν ἐρημίᾳ, παρὰ νὰ ζῆς μετὴ μιὰ γυναῖκα ἐξέστητη, ζωγατωῦ καὶ φλύαρη. Σολομὼν

Ὁ Θεὸς πάντοτε εἶνε μετανοούμενος ποὺ ἔπλασε τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μετάνοισε γιατί ἔπλασε τὴν γυναῖκα... Κι' ὅμως, ὅταν ἔπλασε τὴν γυναῖκα, δὲν ἀδμοκροῦντο πλέον τίποτε ἄλλο, γιατί φοβήθηκε μήπως διατρέξει καὶ καμιά ἄλλη γάφα. Ἴ. Βέρν

τὸ κρῶθ, ὄχι... Σ' ἀγαπᾶς θαθεῖα ἀκόμη, ὅπως καὶ τότε... Κι' ὅπως καὶ τὸ σῶμα μου τότε ἦταν σὴν διάθεσί σου, δίχως ἔσω νὰ τὸ δεχθῆς, ἔτσι καὶ τώρα στὸ χαρίζω... Μὰ ἀραγε θὰ τὸ δεχθῆς ἐσύ;...

Ὁ νέος σκούπισε τὸν ψυχρὸ ἰβρώτα του καὶ στήλωσε περήφανα τὸ κορμί του. Μιὰ ἄγρια ἀποφασιστικότης ἔλαμψε στὴν Κοζέντα... Μόνον νὰ μὲ θυμάσαι κάπου-κάπου καὶ νὰ προσεύχεσαι γιὰ μένα...

—Σ' εὐχαριστῶ, Μαρία, γιὰ τὴν πεποιθισί σου σὲ μένα... Δὲν σὲ κρατῶ ἄλλο... Μόνος μου θὰ σὲ ὀδηγήσω κάτω στὸ δρόμο, καὶ μετὴ σίγουρη συννοεῖα δυο-τριῶν παλληκαριῶν μου θὰ φτάσῃ σὴν Κοζέντα... Μόνον νὰ μὲ θυμάσαι κάπου-κάπου καὶ νὰ προσεύχεσαι γιὰ μένα...

Κατὶ πῆγε νὰ μουμουρίσῃ ἡ δακρυθῦρεκτη κόμησσα, μὰ ἓνα σφύριγμα κινδύνου ἀντήχησε ἀπ' ἔξω. Νευρικός κ' ἀγριεμένος ἔξασα ὁ Μπαλμίν, ἔπιασε τὴν νεαρὴν γυναῖκα ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν τράβηξε μαζὺ του, λέγοντας:

—Μὰς μπλόκαρον οἱ Γάλλοι!... Τὸ νοιώθω ἀπ' τὸ σύνθημα... Εἶνε ἀδύνατον νὰ φύγῃς ἀπ' τὸ δρόμο... Ἐλα ἀπ' τὴν χαραδρα... Θὰ σὲ πάω ἔως ἐκεῖ, γιὰ νὰ γλυτώσῃς ἀπ' τὴν σφαίρες!...

Τὰ παλληκάρια τοῦ ἀρχιλοῦτοῦ ταμπουρανώντουσαν τώρα βιαστικά πίσω ἀπ' τίς πολεμιστρες τὸν σπιτιό, ἐνὸ ὁ Μπαλμίν ἀπ' τὴν διόδο τοῦ ὑπογείου ὄδηγοῦσε σὴν ἀσφάλεια καὶ σὴν ἐλευθερία, τὴν τρομαγμένη λατρευτὴ του.

—Ἄντιο, Μαρία!... Προσεύχησον γιὰ μένα! τῆς εἶπε. —Ὁ Θεὸς μαζὺ σου, ἀγαπημένε μου! τραυλίσε ἐκεῖνη κ' ἔκανε νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ. Μὰ ὁ Μπαλμίν ἦταν μακριὰ τῆς παιᾶ τρέχοντας μετὰ κοντὰ στὰ παλληκάρια του, ποὺ μαχόντουσαν μετὰ πείσμα.

Ἡ σύγκρουσις ἦταν φοβερὴ, καὶ κάθε ἐλπίδα σωτηρίας ἀδύνατη γιὰ τοὺς πολιορκημένους. Οἱ Γάλλοι, πολυαριθμότεροι, κέρδιζαν ἔδραφο διαρκῶς, μπῆκαν στὸ ἐπίτι κ' ἡ λόγχης τους τώρα τρυπούσαν τὰ στήθη τῶν παλληκαριῶν τοῦ Μπαλμίν.

—Τὶ νὰ τὴν κάνω τὴ ζωῇ, δίχως Ἐκεῖνη; μουμουρίσε μετὰ ἔσχατη ἀπελπίσι ὁ νεαρὸς ἀρχιλοῦτοῦς, θλέποντας πλέον τὸ μάτιον κάθε ἀντιστάσεως.

Καὶ κρυφὰ ἀπ' ὄλους, μήπως καὶ δειλιάσουν, θέλοντας νὰ σώσῃ τὴν φῆμη του καὶ τὴν φῆμη τῶν παλληκαριῶν του ἀπ' τὴν ἀτιμωτικὴν κρεμάλα, πλησίασε γαλήνιος σὰν τὸ θάνατο σ' ἓνα ξεσκεπαστο τεράστιο βαρέλι μπαρούτης.

—Ζῆσε εὐτυχιωμένη, γλυκεῖα μου Μαρία! τραυλίσε μετὰ ὑπέρτατη συγκίνησι, κ' ἄδειασε σταθερόψυχος τὴν πελώρια πιστόλα του στὸ φρικτὸ βαρέλι!...

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ Καμμένου σπιτιοῦ, ἀληθινὴ καὶ συγκλονιστικὴ, ὅπως τὴν διηγούνται ἀκόμη μεχρι σήμερα οἱ Καλαθρέζοι χωρικοί.

Οἱ ποὺ νεροντότεροι μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς, προσθέτουν, ὅτι σὶς ἀσέηνες νύχτες ἀκούγονται καθαρὰ οἱ θρήνοι τῶν παλληκαριῶν, ποὺ τάφηκαν στὰ ἔρειπια τοῦ σπιτιοῦ, ὕστερα ἀπ' τὴν τρομερὴ ἐκρήξι τῆς μπαρούτης...

ἈΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Ὅποιοι ἀγοράζει τὰ περριτὰ, γρήγορα θὰ πουλήσῃ τ' ἀπαριτήτα.

Ὁ πρῶνός ὁ ἦλιος, δὲν κρατᾶει πολὺ συχνὰ ὁ ἴδιος ὡς τὸ βράδυ.

Ὅσο πιὸ θαθεῖα σκέπτεται τὸ μυαλό, τόσο λιγώτερο μιλάει ἡ γλῶσσα. Κι' ὄσο προσεκτικότερα ἐξετάζομε ἓνα πράγμα, τόσο δυσκολότερα δίνομε τὴν γνώμην μας.

Ἡ γυναῖκα εἶνε ὄλο γλῶσσα κ' ἡ φιλενάδα τῆς ἡ ἀλεπτοῦ ὄλο οὐρά.

Ἡ γυναῖκα εἶνε παιδί. Τὴν διασκεδάεις μετὰ παιχνίδια, τὴν νανουρίζεις μετὰ κολακεῖες, καὶ τὴν κατακτάς μετὰ ὑποσχέσεις.

ἈΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΕΝΑΣ ΝΕΑΡΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ὁ Γάλλος Ρὸς-Φλαβὲν ἔγινε δικαστὴς σὶς δικαστήριον τῆς Τουλούζης σὲ ἡλικία 22 ἐτῶν. Σύμφωνα ὄμως μετὰ τὸ νόμο, χρειάζοταν ἡλικία 25 τοῦλάχιστον ἐτῶν, κ' εἶχε ἀνανγκασθῆ νὰ παρουσιάσῃ ψευτικὴς μαρτυρικὴς καταθέσεις, ὅτι εἶχε ποσαμτικά τὴ νόμιμη ἡλικία.

Ὅταν ἀργότερα ἀνεκαλύφθη ὁ δόλος, καὶ τὸν ρωτοῦσαν πὺς κατάφερε τοὺς φίλους του νὰ θεβαιώσουν τίς ψευτιές αὐτές, ὁ Ρὸς-Φλαβὲν ἀπάντησε: —Ἐπρεπε νὰ κερδίσω κ' ἐγὼ τὸ ζωμὶ μου γιὰ νὰ ζήσω. Κι' οἱ φίλοι μου φάνηκαν πρόθυμοι νὰ μοῦ δανεῖσουν μερικά χρόνια, παρὰ χρήματα!...

